

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

En smuk Gudsfrøgtig
Aandelig

Sig Viise

Som indeholder
En Troehiertig Formaning til alle
Christne, hvorledes man skal forholde sig
mod Gud og sin Næste, afstaae det On-
de, og d-er imod giøre det Gode.

Alt hvad du begynder mig for
elskende Siæl.

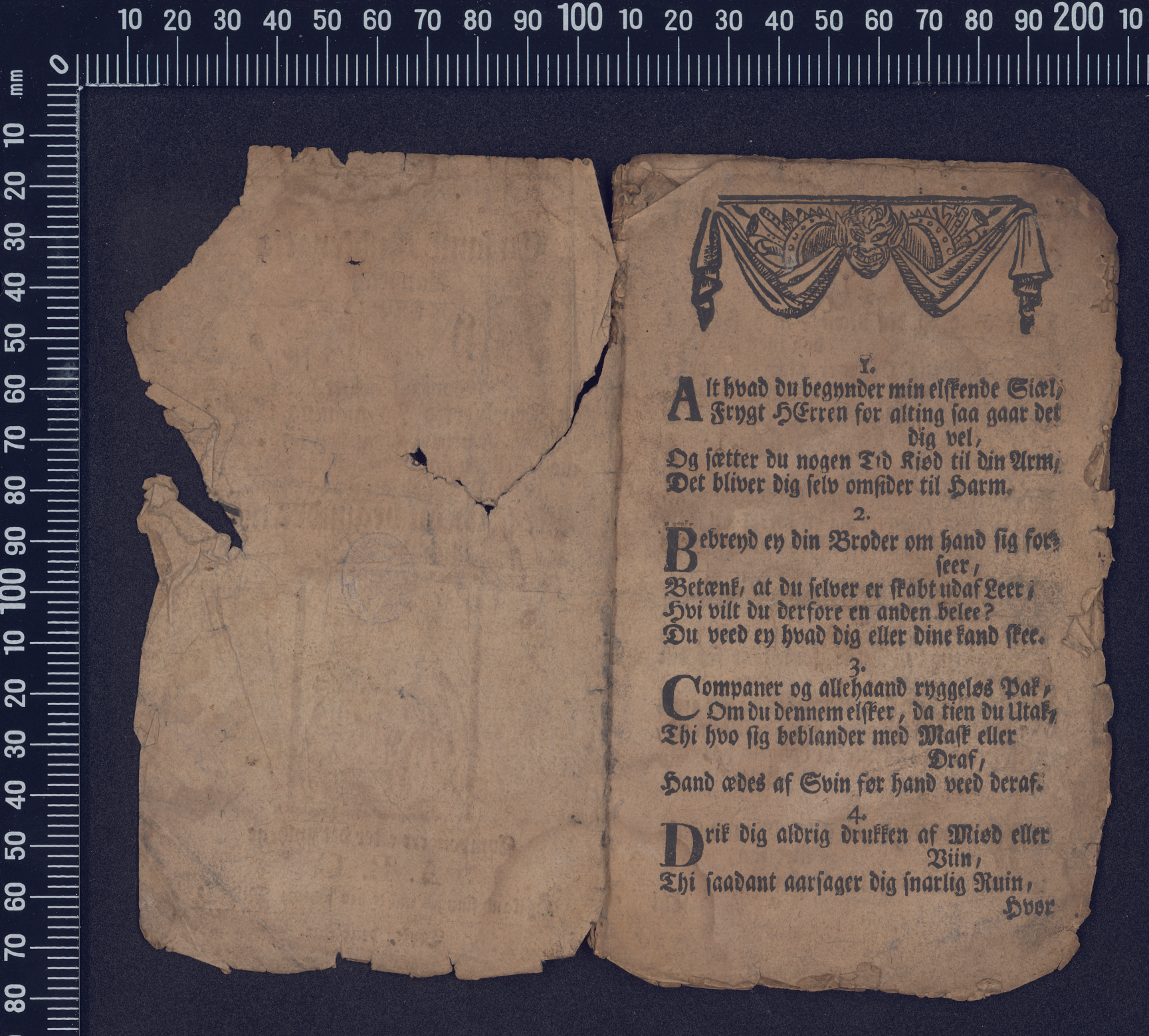

V. box 38
1129

Componeret efter det gyldene
A. B. C.

Dg kand siunges under den samme Melodie:

Trykt i dette Aar.

1.

Alt hvad du begynder min elskende Siæl,
Frygt Herren for alting saa gaar det
dig vel,
Dg sætter du nogen Tid Riød til din Arm,
Det bliver dig selv omsider til Harm.

2.

Bebrend ey din Broder om hand sig for
seer,
Betænk, at du selver er skabt udaf Leer,
Hvi vilt du derfor en anden belee?
Du veed ey hvad dig eller dine kænd stee.

3.

Companer og allehaand ryggelos Paf,
Om du dennem elsker, da tien du Utak,
Thi hvo sig beblander med Mafk eller
Draf,
Hand ædes af Svin for hand veed deraf.

4.

Drik dig aldrig drukken af Mied eller
Biin,
Thi saadant aarsager dig snarlig Ruin,
Hvor

Hvor finder man Armod, hvor finder man
Bee,
Hos Drankere findes alt saadant at skee.

5.

Elk GUD og din Næste, men Herren
dog mest,
Blant Christelig' Dyder er Kiærlighed best,
De svigefuld' Hjerter det aldrig vel gaar,
Thi Falskhed sin Herre paa Halsen dog
slaar.

6.

Fordeel ey din Broder i Kieb eller Sal,
Ulovlig Handtering ey lykkes vel skal,
Hvo Rigdom sig samler af fremmed Mands
Sveed,
Den Arv kommer neppe til tredie Leed.

7.

Giv gierne den Arme, som staar for din
Dør,
GUD elsker den, som Barmhiertighed gior,
En Skilling, som gives i Jesu Navn ud,
Den settes paa Rente Ti dobbelt hos
GUD.

8.

Hold Venstabs med alle, Gemeenskab
med saa,
Der ere ey alleman lide kand paa,

Thi

Thi manges i Tale belover sig tryg,
Mens naar det paagielder, da vendes dig
Ryg.

9.

I hvad du belover, det Lofte staa fast,
Gak ey fra dit Lofte, det er dig en Last,
Thi hvo der ey holder sin Ord og Afkreed,
Hans herlig' Navns Rygte forkleines der-
ved

10.

Kast ingen for Næse sin Legems Sla-
vank,
Betænk, at os alle har Synden gjort frank,
Hver drage sit Kors med Taalmodighed
saa,
Som GUD og Naturen har lagt hannem
paa.

11.

Lad Gierrighed ikke betage din Mand,
See, hvor til skal Penge i Ridingsens
Haand,
Forbandet saa er hvert Mennecke slæt,
Som nender ey selver at æde sig mæt.

12.

Misund ey din Broder, naar som du for-
staar
At Lykken den hannem i Hænderne gaar,
Hvil vilt du see tvert for Herren er god,
Du gior dig selv daarlig med Avind imod.

13. Naar

13.

Naar nogen, som er af vanvittig For-
stand,
Tal GUD, som har skabt dig langt visser
end hand,
GUDS Domme ere u-randsagelig' slet,
Hvad han har gjort kroget, ey giores sand
ret.

14.

Om GUD dig meddeeler stor Rigdom og
Guds,
Lad ikke Begierlighed være der hos,
Betænk, at du nogen til Verden hid kom,
Og bort skal du nogen, naar Tiden er om'.

15.

Paakommer din Broder et Sald eller
Saar,
Rek du hannem Haanden, om du det for-
maar,
Den Maade du maaler med ud til din Ven,
Den samme skal dig og tilmaales igien.

16.

Quæel dig ikke selv med formegen Omhu,
GUD haver u-givet saa meget endnu,
Som han haver givet, vær du derfor glad,
Den som har skabt Munden han skifter vel
Mad.

17. Roes

17.

Roes ikke din' egne Belgierninger ud,
Du gjør dig dermed ey retsfærdig for
GUD,
Lad venstre ey vide hvad høyre Haand gjør,
Du gjør som en ærlig Mand sommer og
ber.

18.

Sæt aldrig din Tillid til Forsternes Gunst;
Thi Mennekens Anslag de blive om-
sonst,
Naar Døden den kommer, tager Forsterne
hen,
Hvor vilt du da finde din GUDS Hielp
igien.

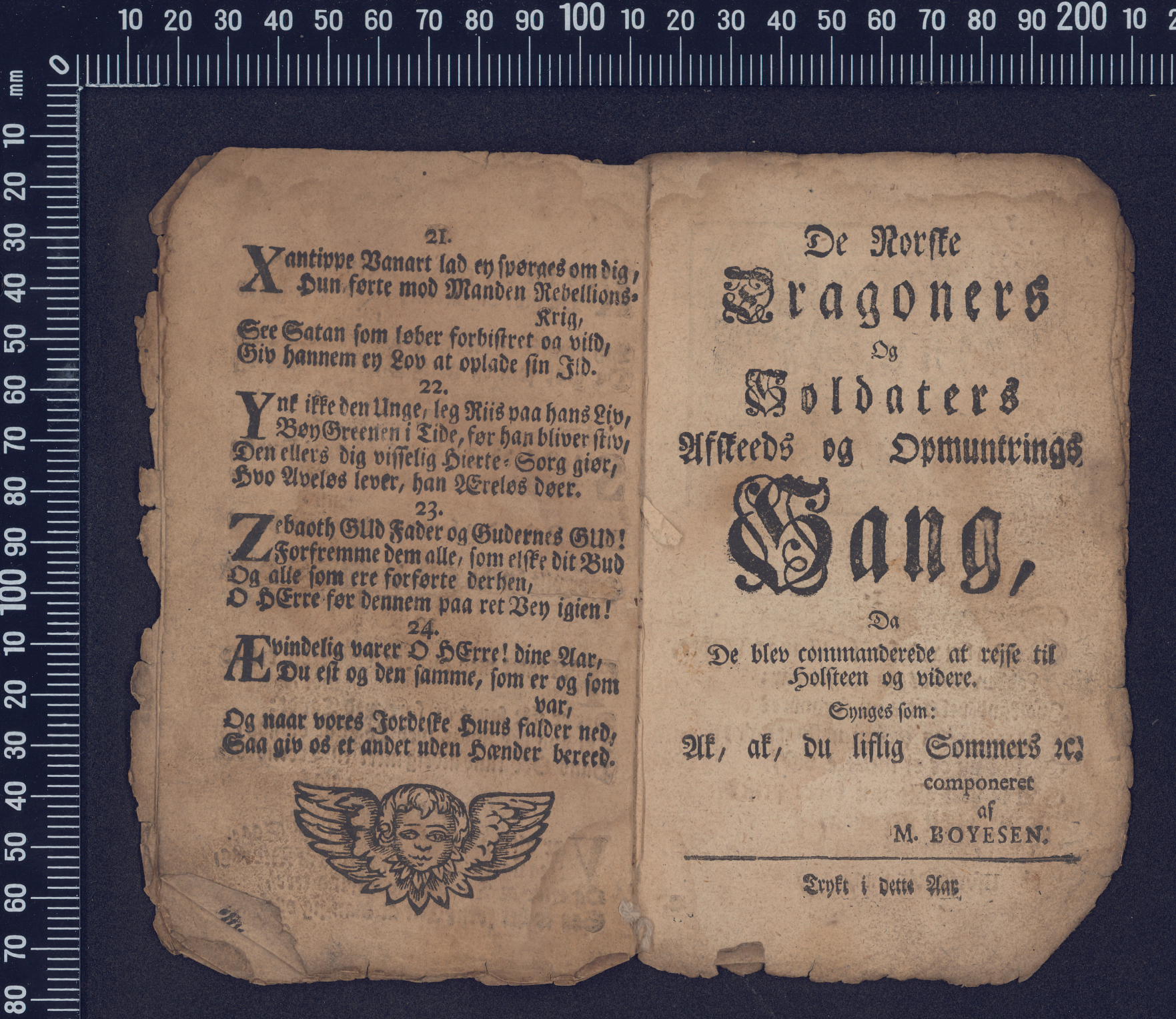
19.

Tal intet med mindre du veedst det er
sandt,
Det er ikke saurt at fare med Tandt;
Thi hvo der findes med Logn at omgaa,
Hans Ord kand aldrig meer til Troend' be-
staa.

20.

Vær altid forsiatia og flog i din Sag,
Jeg siger dig Verden, er fuld af Bedrag,
Og efter at Tiden sig vanskelig' teer,
Saa er det fornødent at man sig omseer.

21. For

21.

Xantippe Banart lad en spørges om dig,
Dun forte mod Manden Rebellions-
Krig,

See Satan som løber forbistret og vild,
Giv hannem en Lov at oplade sin Tid.

22.

Ynk ikke den Unge, leg Riis paa hans Liv,
Bey Greenen i Tide, før han bliver stiv,
Den ellers dig visselig Hierte: Sorg gjør,
Hvo Uvelos lever, han Urelos døer.

23.

Zeboath Gud Fader og Gudernes Gud!
Forfremme dem alle, som elske dit Bud
Dg alle som ere forførte derhen,
O HErre før dennem paa ret Bey igien!

24.

Ævindeligt varer O HErre! dine Aar,
Du est og den samme, som er og som
var,

Dg naar vores Jordeste Huus falder ned,
Saa giv os et andet uden Hænder bereed.

De Norste

Dragoners

Og

Soldaters

Afskeeds og Opmuntrings

Sang,

Da

De blev commanderede at rejse til
Holsteen og videre.

Synges som:

Al, al, du liflig Sommers Tid

componeret

af

M. BOYEBSEN.

Trykt i dette Aar

Jeg maa mine Dine værde,
For jeg seer dig at græde;
Bliv du ved et frit Mod,
Jeg falder dig til Fod.

8. Somfr.

Din Tale er vel sød,
Var Hjertet end saa blod,
Hvad kand det mig vel give,
Jeg eene her i Live

Min Tid ingarbes i Løe.

Saa kunn

1.
Hvort jeg ikke er

2.
L'et med min Person er nær,

Min Sjæl dog skal være: Tankerne det

3.
i Tankernes Rum

Jeg elsker dig en,

Jeg elsker dig,

Du elsker mig,

4.
All Døden giver Dødt

5.
Min Ben og min Hæud,

Naar Munden ikke kand,

Min Skønne Tiltale skal være i Stand